

ARS PROFETICA

versuri

E I K O N

București, 2019

Cuprins

Curriculum vitae.....	5
Cu dinții șarpelui în batistă.....	9
Cu ochii larg închiși.....	11
Acel oraș din mine.....	13
Vatman căutând fericirea.....	14
Am vrut să devin iarnă.....	16
Aniversare.....	18
Atât.....	20
Cântec de tavernă și decădere.....	23
Cerul trupului ei.....	24
Cry, baby.....	26
Despre Paradis și alte cârciumi.....	29
Destinul meu.....	31
Aceeași duminică împlântată în mine.....	33
Ars profetica.....	35
Iubirea zace-n moarte.....	37
Jocul de-a dragostea.....	39
Neom sau glicină.....	41
Mă credeți om.....	43
Poem despre sfârșitul lumii.....	45
Mă-nvecinam cu viața.....	48
Mitologicală.....	49

Poem cu ea printre lumile mele.....	52
Cântec lucid.....	54
Poem cu insula mamei.....	56
Am curtea mea, e cât pământu-acesta.....	58
Poem cu scutier sprijinit de lumină.....	60
Cântec despre zbor și ploieri.....	62
Poem de august.....	64
Fără biografie.....	67
Poemul din sâmbăta asta.....	70
Scrisul și alte parascovenii.....	72
Cântec despre nemurire și năsălie	75
Trăind în locul altcuiva.....	77
Am visat că sunt om.....	79
Sentimentul mașinii zgâriate cu cheia.....	80
Cât om să fie-n mine.....	83
Stafile unor minuni.....	85
Străin	87
Sunt priceput al naibii.....	89
Supradoză.....	91
Cartograf.....	94
Cântec despre ziua de mâine	97
Va fi un film cu mine.....	99
Vecinătate.....	102
Zilele mele	105
Iar fanfara alungă îngerii ca pe niște muște	107

Curriculum vitae

Știindu-se prietenia mea cu toți copacii din jumătatea asta de lume
m-au pus să fac eșafoduri
trebuie să-și câștige și el pâinea din ceva, își vor fi zis
doar că acestea, de cum le făceam
înmugureau și apoi înverzeau și chiar înfloreau tulburător
astfel că toate păsările despuiate de cântec se îndrăgosteau de ele
și nici un grumaz de visare – și câte erau
n-a mai primit mângâierea tandră a vreunui tăiș

iar eu admiram frumusețea fără seamăn a rămurelelor abia lăstărite
și îndărătul ochilor îmi creștea, obrăznicătura,
viitorul crâng de eșafoduri

ar fi bun de ceasornicar, și-au zis
însă când sub capacele gravate ale orologiilor au găsit cenușă, au amuțit
acesta e timpul vostru, domnilor, le-am spus
dar ei se încăpățâneau să creadă că sunt firimituri de cer acele particule
și că musai trebuie să dea măcar de vreun amantlâc pe-acolo
chiar și mort dac-ar fi
sau cel puțin de zborul lui ridicol de bărzăune beat
iar ceasul din turnul bisericii o luase razna și anunța înviere după înviere
toate la aceeași oră
deși popii mor unul câte unul, la alte ore

așa că-n toamna aia îmbelșugată s-au dat iisusi la toată lumea
și pacea căzuse neiertătoare ca o ghilotină
în vreme ce pendulele orașului arătau numai ceasul iubirii
și nimeni nu mai visa nimic
doar vatmanii aveau coșmaruri cu epifanii înhămate la tramvaiele lor galbene
dii, gloabă, se auzeau în noapte vocile lor dogite
și aerul nu mai era aer,
ci fum de tămâie
apoi mi-au dat gândurile să le duc de colo-colo
ca și când ar fi fost scrise pe hârtie
numai că destinatarii se trezeau cu ale mele grămadă în cutia poștală
le răsfoiau plictisiți ca pe niște gazete vechi din timpul războiului
nimic omenesc, constatau
ăsta ne-aduce vești care nu ne privesc
și mai sunt și molfăite de el pân' la os, dobitocul

până atunci trăisem cu o iubită care după o ceartă plecase în mine
și-a luat ploile toate și plânsetul până la ultima boabă
și dusă a fost
poate c-a și murit acolo ca un prunc uitat de viață

acesta era, de fapt, gândul cel mai greu dintre toate
n-au înțeles nimic, prăpădiți
și s-au răzvrătit aidoma unor fluturi care nu cred în îngeri
socotindu-i tot un fel de omizi

îmbuibăți de uitare invocau paparudele
tânjind după vremurile în care primeau scrisori adevărate
au înțeles într-un târziu că un poștaș agățat de sfârșitul unei lacrimi nu e bun de nimic
și că sigur, sfrijit cum e, nu prinde sfârșitul lumii
iar ei ar pierde frumusețe de eveniment

îngăduitori, au născocit pentru mine un post de corăbier
oceanul mai lipsea, dar se descurcă el
numai că are orbul găinilor și l-or iubi toate stâncile dornice de îmbrățișări
bașca iubirea pentru o doică de demult arar locuită
nicidecum un opaiț îndepărtat de far
nu e bun nici de asta
unul de taumaturg, uite ce mâini are ar putea învia orice păpușă din cârpe doar atingându-o
dar s-ar îndrăgosti de ea mai apoi, nătărăul
și cine știe ce-ar mai ieși
altul de scrib
aiurea, cine să-i cunoască ăstuia graiul
unul a zis chiar fraților, să facem din el înțeleptul locului
iar ceilalți s-au prăpădit de râs auzindu-l
ultimul înțelept se făcuse gropar, ne-ajunge unul singur
doar n-om muri toți odată

Respect pentru cum nu mai aveau bani de repictarea frescelor m-au făcut sfânt

la câte metehne are doar pentru așa ceva e bun
am primit cu drag: necuviința asta strigătoare la cer chiar că mi se potrivea
și-n plus, îmi trebuie o mie de vieți ca să mă căiesc

zis și făcut

acum stau îndărătul unui geam agățat de pereții primăriei
și mă uit la enoriașele care-și unduiesc nurlii șoldurile
iar ele chicotesc și merg mai departe-n spre crâng

atenție la melci, cutrelor, să nu-i călcați, le strig de mi se zguduie aureola pe cap
bine, mă, sfinte, îmi răspund cu țâfnă

și chicotesc iarăși

la fel face și crângul colcăind de inmuri de uitare așteptând apusul

Cu dinții șarpelui în batistă

Numai tu știi anotimpul acela în care îmi colinzi noapțile
ca o santinelă iubitoare de lilieci cu aripi de ceară
(niște încrezuți cu fasoane de îngeri)
doar că mergi alandala cu spatele
pesemne vrei să mă faci să cred că ai plecat într-o altă viață
una din ciurda celor promise de dumnezeii tăi tarabagii
parcă nu știi că viața trebuie hrănită cu timp
care e un fel de abur
numai că eu n-am timp
l-am amanetat odată cu nădejtile cele pline de promiscuitate
costeliv ca un cal de reformă, am luat pe el mai nimic
un colț de suflet taman bun de zgâriat pereții
halal alișveriș

scăpat de lestul timpului
m-am putut înălța cu toate făpturile mele calde
rămase de la uciderea pruncilor

m-ai crezut ibovnic
însă habar nu aveai că sunt propriul meu copil rămas neucis
călătoream de la un mine la un alt mine
apoi la un altul
m-am rătăcit

acolo unde-am nimerit creșteau mândre cucutele și
am părăsit raiul cu dinții șarpelui în batistă
acum el mă caută îndărjit peste tot

Cu ochii larg închiși

Cu ochii larg închiși

așa venisem pe lume aruncat de pe puntea de la clasa a III a unei arce oarecare
m-a întâmpinat familiar nisipul blonziu
ca și când ne-am fi cunoscut de nu știu când
m-o fi crezut a fi unul dintre frumoșii înecați plutitori printre corali
ori poate, așa plin de tăceri, chiar vreun pește mort
din aceia momiți cu amintiri înșirate pe sfoară

eram despuiat acolo printre cochilii prea mari pentru trupul meu
doar fără de nădejdea ce-mi crescuse cât o iubire scăpată din frâu părea să nu intre în
niciuna

m-a cules pe tălpile ei o femeie nesăbuită
și m-a cărat apoi prin toate locurile unde era ea
prin măruntaiele unor săruturi din pâslă moștenite de la un fotograf orb
prin tavernele cu cearcăne înghețate
unde visele zăceau pe jos, doborâte ca niște popice
prin sarcasmul vechii pendule din hol
prin mirările ei fugărite de credincioșii care veneau de la sfânta evanghelie

așa m-am cunoscut și pe mine
îmi zicea „sufletul meu” și atât
și mă hrănea drăgăstoasă cu sentimente laolaltă cu toate pisicile ei
sufletele se hrănesc cu sentimente, dragule, îmi zicea

al meu se făcuse mai obez decât motanul Vasile iar trupul îmi era acum găzduit de el,
și nu invers, ca la toți oamenii
un balon uriaș înlăuntrul căruia mă zbăteam eu, atât de neînsemnat

noptile deveniseră una singură
și toți amantii lumii îi vânau cu arme anacronice stolurile de fluturi
ce-mi vegheau carnea

Acel oraș din mine

Acel oraș din mine ce crește ca o plagă
și unde barcagiii se-neacă-n călimări
umplute cu mulsoarea văzduhului își leagă
de gleznelor-amândouă cu înmiite sfori

mereu aceleași basme atât de plecticoase
cu vieți retescuite din toamne care mint
că le vor crește-odată pe lungile lor oase
păstrămuri înmuiate în verzuri de absint

frumos ca nimeni altul și mai sătul ca popii
voi fi atuncea, oare, câți îngeri îmi vor da
ocol să-mi ia măsura uimiți pe buza gropii
neîncrezători că insul ce sunt va încăpea

făr' să rămână-afară măcar vreo prăvălie,
vreo stradă sau vreun teatru lipsit de spectatori
din urbea care-l umple și-i dă pe veresie
iluzii cât pământul visat de rămători.

Vatman căutând fericirea

Am obținut folosința unui trup oarecare
de altfel așa pățim cu toții când venim pe lume
aduce cu primirea unei perechi de papuci la intrarea într-un muzeu
și tot ca pe papuci înapoiem trupul la ora închiderii

asa am plecat în căutarea sinelui târșându-mi pașii osteniți încă de la născare
nu mă știa frizerul, nu mă știa vecinul de la doi,
cum nu mă știa nici brutarul
cu toate că mă salutau ca și când m-ar fi știut
buna mea mamă mă striga numai pe numele de împrumut
dar nu voiam s-o necăjesc și-i răspundeam cu glas pițigăiat
mergi și caută fericirea, îmi zicea ea, și îmi făcea vânt pe ușă
mă suiam în primul tramvai și dădeam ocol orașului
nădăjduind că s-o urca până la urmă

azi așa, mâine așa
până când vatmanul m-a lăsat în locul său plecând și el s-o caute pe a lui
călători deșelați de anotimpuri muribunde se zgâiau la mine
ar fi vrut să le lepede pe furiș în tramvai
să le lipească de scaune ca pe niște gume de mestecat ca să se prindă de tururile altora
iar ei să coboare nepăsători la prima